

De fleste som har misbrukt ett eller annet rusmiddel har hatt sin grunn for det og jeg hadde min. Etter flere år sa legen min at kroppen min ikke tålte mer og at jeg ville dø innen kort tid. Jeg hadde aldri i mine 14 år med misbruk av div. midler prøvd, eller hatt tanken på, å prøve å slutte med rusmidler. Men da jeg fikk denne beskjeden av legen visste jeg, bevisst eller ubevisst vet jeg ikke, at jeg måtte gripe fatt i hvorfor jeg ruset meg. Jeg kom meg inn på en institusjon og var der bortimot et år. Det ble kjempet mange, lange kamper. Men jeg orket på ett eller annet vis å stå i det. Da jeg var ferdig behandlet på institusjonen var jeg heldig og hadde et nytt nettverk rundt meg med jobb og skole. Det var mye jeg måtte gjøre for å unngå å havne i situasjoner som kanskje ville ha ført meg tilbake til rusmiljøet. Våget ikke ta noe form for A-,B preparater, oppsøke den gamle gjengen, ta opp lån osv. Tiden gikk og jeg jobbet ganske mye og engasjerte meg mye i mitt grunnleggende problem for mitt rusproblem og hva jeg kunne gjøre for å hjelpe folk som sliter. Etter 23 år som rusfri er jeg takknemlig for å få våkne opp om morgenen, høre vanlige lyder, uten angst for hva som kan skje i løpet av dagen og bekymring for hvor jeg skal bo når natta nærmer seg. Jeg har skjønnet at jeg har gjort en positiv innsats her i livet både for meg selv og andre. Det kjennes godt og endelig gå med hode høyt hevet, om enn det er mange år siden jeg første gang jeg lærte det.

Klem til dere som leser dette fra Anita